

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΓ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

1965-2005:

Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μέρος Α΄

§ α. Δύο θέσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ πνευματικέ μας Πατέρα·
Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε Σύδνεϋ κ. Χρυσόστομε·
Θεοφιλέστατοι·
Σεβαστοὶ Πατέρες·
Σεβαστὲς Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·*

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ μὲ τὴν ἰδιαίτερη βοήθεια τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, στὴν προστασία τοῦ ὁποίου ἔχουμε θέσει τὴν ἐφετινὴ μας Σύναξι, θὰ προσπαθῶ ἀπόψε νὰ περιγράψω καὶ ἀναλύσω ἐν συντομίᾳ τέσσερα σοβαρὰ βήματα τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Γιατί ἄρα γε, ἐπιλέξαμε αὐτὰ τὰ συγκεκριμένα γεγονότα-βήματα μεταξὺ τόσων ἄλλων, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι;

Ἐν πρώτοις, διότι τὸ ἔτος **2005**, τὸ ὁποῖο δυανύουμε, ἀνακαλεῖ συνειρμικὰ στὴν μνήμη τῶν *Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν* τὰ ὀδηγηρὰ ἔτη **1965, 1975, 1985** καὶ **1995**.

Οἱ τέσσερις δεκαετίες, τὶς ὁποῖες ὀριοθετοῦν τὰ ἔτη αὐτά, σηματοδοτοῦν μία σταδιακὴ καὶ σταθερὰ αὐξανομένη *ἀποξένωσι* τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* ἀπὸ τὴν Πατερικὴ Παράδοσι.

Τὰ *γεγονότα-βήματα*, στὰ ὁποῖα ἀποφασίσαμε νὰ ἀναφερθοῦμε, ἴσως φαίνεται ὅτι εἶναι ὀλίγα ἐν μέσῳ πολλῶν ἄλλων· ἐν τούτοις, ἔχουν ἐξαιρετικὴ βαρύτητα καὶ σημασία, διότι συνέβαλαν, μὲ τρόπο πρᾶγματι καθοριστικό, στὴν ἐδραίωσι τῆς *Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Ἐνας δεύτερος λόγος, ὁ ὁποῖος μᾶς ὤθησε στὴν ἐπιλογὴ αὐτῆ, εἶναι ὅτι πέρυσι, ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ, εἶχε γίνεи μία ἀρκούντως ἐνημερωτικὴ ἀναφορὰ στὶς ἀπαρχὲς τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Συγκεκριμένα, εἶχαν ἀναλυθῆ οἱ ἱστορικὲς καὶ θεολογικὲς προϋποθέσεις τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ *Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου* κατὰ τὸ ἔτος **1924**, ἡ ὁποῖα ἐπέφερε τὴν *Ἐορτολογικὴ Διαίρεσι* τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920* τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐγκαινίασε ἐπισημότατα στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴ τὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι*, τῆς ὁποίας ἄμεσο παράγωνο ἦταν ἡ *Καινοτομία τοῦ 1924*.

Ἐκτοτε, ἐπὶ ὀκτῶ δεκαετίες, εἴμεθα μάρτυρες ἐνὸς τραγικοῦ *Χρονικοῦ*, ἐνὸς *Χρονικοῦ Ὀδύνης*.

Κατὰ τὴν πρώτη τεσσαρακονταετία, μέχρι δηλαδὴ τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἐτέθησαν τὰ *θεμέλια* τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οἰκοδομήματος.

Ἐπενθυμίζω, ὅτι μετὰ τὴν διακήρυξι τῆς αἰρέσεως, τὸ **1920**, καὶ τὴν *Μεταρρύθμισι τοῦ 1924*, ἐπακολούθησε ἡ ἴδρυσις τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν* τὸ **1948**, μέχρι δὲ τοῦ ἔτους **1966** *«ἅπαντα τὰ ὀρθόδοξα πατριαρχεῖα καὶ αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι»* εἶχαν γίνεи μέλη τοῦ παν-ομολογιακοῦ αὐτοῦ *Ὄργανισμοῦ* τῆς Γενεύης.

Ἡ δευτέρα ὁμως τεσσαρακονταετία, ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '60 μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, εἶναι περισσότερο σημαντικὴ, ἐπομένως περισσότερο ὀδυνηρὴ, διότι κατὰ τὴν διάρκειά της προωθεῖται

δυναμικά, ἀλλὰ καὶ τολμηρά, ἡ πραγμάτωσις τῶν ὁραμάτων τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ δυναμικὴ προώθησις, ἐντεῦθεν τοῦ **1960**, τῆς *Αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, ἡ ὁποία ἐδραιώνεται πλέον πρακτικὰ καὶ θεολογικά, μάλιστα μὲ πανορθόδοξη συναίνεσι καὶ συμμετοχή, μᾶς ὠδήγησε στὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἀποψινοῦ θέματός μας.

Τὰ *βήματα* λοιπόν, στὰ ὁποῖα θὰ ἀναφερθοῦμε ἀπόψε εἶναι τὰ ἀκόλουθα τέσσερα:

Τὸ **1965**, πραγματοποιεῖται ἀντικανονικῶς ἡ *Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων* μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ **1975**, ἐγκρίνεται συνοδικὰ ἡ αἰρετικὴ *Ὁμολογία Θυατείρων*.

Τὸ **1985**, διατυπώνεται ἡ ἀγγλικανικῆς προελεύσεως *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.

Τὸ **1995**, κηρύσσεται ἐπίσημα ἡ οὐνιτικὴ θεολογία τῶν *Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*.

Στηριζόμενος στὶς προσευχὲς Σας, ἰδιαίτερα μάλιστα στὶς πολύτιμες εὐχὲς τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, θὰ ἐπιδιώξω νὰ εἶμαι σύντομος καὶ σαφής, κατὰ τὴν ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ μου προσπάθεια.

* * *

ΕΚ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ, θεωρῶ σκόπιμο νὰ Σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ στὸ ἐξῆς ζήτημα, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσετε προσεκτικὰ καὶ κριτικὰ ἀφ' ἐνὸς αὐτά, τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουν οἱ *Οἰκουμενισταί*, ἀφ' ἐτέρου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συμπεραίνουν οἱ *Ἀντι-οικουμενισταί*.

Οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, καὶ ἰδίως οἱ ἔξαρχοι τῆς Αἱρέσεως, διατυπώνουν κατηγορηματικὰ δύο *θέσεις*, δύο *δικαιολογίες*.

1. Ἡ πρώτη *θέσις* τους εἶναι ἡ ἀκόλουθος, ὅπως τὴν ἐκφράζει ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος:

*«Ὅσα πράττουν αἱ συμμετέχουσαι εἰς τοὺς Δια-
χριστιανικοὺς καὶ τοὺς Διαθρησκειακοὺς Διαλόγους καὶ
εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι
εἶναι ἀποτέλεσμα» «ὄχι διαθέσεως συγκρητισμοῦ καὶ*

ὑποχωρήσεων ἀπὸ τῆς ἀληθείας»· «ὁ σκοπὸς τῶν Διαλόγων αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ δι' ὑποχωρήσεων εἰς τὴν δογματικὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐπίτευξις τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἐὰρ γε, εἶναι ἀληθῆς αὐτὴ ἡ *θέσις-δικαιολογία*:

Δυστυχῶς, δὲν εἶναι καθόλου ἀληθῆς!

Κατὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ θέματός μου, θὰ διαπιστωθῆ τόσο ὁ «*συγκρητισμός*», ὅσο καὶ ἡ «*ὑποχώρησις ἀπὸ τῆς ἀληθείας*», τὰ ὁποῖα ἀρνοῦνται οἱ *Οἰκουμενισταί*.

Μία μαρτυρία εἶναι ἀρκετὴ πρὸς τὸ παρόν, προκειμένου νὰ ἀνατρέψῃ τὴν πρώτη αὐτὴ *θέσι* τῶν *Οἰκουμενιστῶν*.

Αὐτὴ ἡ μαρτυρία εἶναι ἀναμφισβήτητα εἰλικρινῆς, ἀλλὰ καὶ ὑψίστης σημασίας, ἐφ' ὅσον προέρχεται ἀπὸ ἓναν λόγιον πρῶτον Προτεστάντη μεταστραφέντα στὴν Ὁρθοδοξία.

Ὁ Ἅγιορείτης Ἱερομόναχος πατὴρ Ἀλέξιος Καρακαλληνός, ὁ ὁποῖος μεγάλωσε σὲ μία Ἀμερικανικὴ Προτεστάντικὴ Κοινότητα καὶ ὁ παπποῦς του ἦταν Μεθοδιστὴς Πάστορας, ἐδήλωσε ρητὰ καὶ ἀπερίφραστα, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2004, τὰ ἑξῆς:

«Δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραπλανήσῃ ἡ χαμογελαστὴ μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ... Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐνθαρρύνει τὸ αἶσθημα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ μία κατ' ἐπίφαση [φαινομενικὴ] ἐνότητα... Ἀποθαρρύνει τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἀληθείας...».

2. Ἡ δευτέρη *θέσι-δικαιολογία* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* εἶναι ἐπίσης ἀρκετὰ σαφῆς:

«Πραγματοποιοῦνται οἱ Διάλογοι», ὑποστηρίζει ἀκόμη ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, «*χάριν τῶν καλοπροαιρέτων*» ἑτεροδόξων, «*πολλοὶ τῶν ὁποίων μεταστρέφονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν*»· «*ἔχομεν καθῆκον*», συνεχίζει ὁ πατριάρχης, «*νὰ μαθητεύσωμεν πάντα τὰ ἔθνη, ἀκόμη καὶ τὰ κατὰ πλειοψηφίαν ἑτερόδοξα, ἀλιεύοντες μεταξὺ αὐτῶν τοὺς καλοπροαιρέτους*».

Ἐνταποκρίνεται ἄρα γε στὴν ἀλήθεια ἡ διακήρυξις αὐτή;

Διατυπωμένη δυστυχώς από χείλη πατριαρχικά, ή δήλωσις αὐτὴ εἶναι πολλαπλῶς ἀναληθῆς καὶ ἀνεικρικρινῆς.

Δύναμαι νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ὡς προσήλυτος στὴν Ὁρθοδοξία καὶ ὡς γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὅτι προσωπικὰ δὲν ἔγινα Ὁρθόδοξος *ἐξ αἰτίας* τῶν Διαλόγων, ἀλλὰ *παρὰ* τοὺς Διαλόγους· οὔτε ἐγνώρισα ποτὲ κανένα προσήλυτο στὴν Ὁρθοδοξία ἐξ αἰτίας τῶν Διαλόγων.

Μὲ βαθειὰ πράγματι λύπη, διαπιστώνουμε στὴν Δύσι, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* δὲν προσπαθοῦν νὰ καταστήσουν μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ μέλη τῆς Μιάς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἑτεροδόξους· ὅπως ἀντιθέτως.

Θὰ ἐπικαλεσθῶ καὶ πάλι τὴν μαρτυρία τοῦ ἀναφερθέντος Ἱερομονάχου Ἀλεξίου, πρῶην ἐπίσης ἑτεροδόξου, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει ἐμφαντικὰ τόσο τὴν προσωπικὴ μου ἀντίληψι, ὅσο καὶ τὶς κριτικὲς ἐπισημάνσεις, στὶς ὁποῖες θὰ προβοῦμε ἐν συνεχείᾳ.

Ἦ *Ο Οἰκουμενισμός*, λέγει ὁ πατὴρ Ἀλέξιος,

«προσποιεῖται, ὅτι οἱ πραγματικὲς διαφορὲς μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ ἑτεροδοξίας εἶναι ἀσήμαντες»· μὲ τὸν τρόπο ὁμως αὐτό, *«περιπίπτει σὲ ἓνα φοβερὸ ἀμάρτημα»* : πρῶτον, διότι *«ἀρνεῖται τὴν Ἀλήθεια»*, καὶ δεύτερον, *«διότι προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα σὲ ὅσους ἀκόμη τὴν ἀναζητοῦν»*.

«Ὁ Οἰκουμενισμός», προσθέτει μὲ παρρησία ὁ Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος, *«εἶναι ἀντίθετος σὲ κάθε βῆμα κάποιου ποὺ ψάχνει τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἔνταξή του μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»*.

Ἦταν λοιπόν, ἐκτὸς πραγματικότητος τὸ *Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο* τῆς Θεσσαλονίκης, ὅταν τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριο, ἐχαρακτήρισε τὸν *Οἰκουμενισμό*, *Διαχριστιανικὸ* καὶ *Διαθρησκειακό*, ὡς τὴν

«μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσι στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας» ; ὡς *«παναίρεσι»* *«μὲ βαρυτάτες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις»* ;

§ β. Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς καὶ νέα Οὐνία

ΚΑΙΡΟΣ ὅμως εἶναι νὰ ἀναφερθοῦμε κριτικὰ στὰ τέσσερα *βήματα-γεγονότα*, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑαυτῶν θὰ ἀποδείξουν, ὅτι οἱ *Οἰκουμενισταὶ* εἶναι, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης, σαφῶς «*ἀμφοτερόγλωσσοι*», δηλαδὴ ἐκφράζονται διαφορετικὰ ἀναλόγως με τὸ ἀκροατήριό τους.

Πέρυσι, οἱ Παπικοὶ ἐώρτασαν λίαν ἐπισημῶς τὰ σαράντα χρόνια τοῦ *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε καὶ διακηρύχθηκε ἀπὸ τὴν *Δευτέρα Βατικανὴ Σύνοδο* (1962-1965).

Ὁ *Ρωμαϊκὸς ἢ Ρωμαιοκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς* ἔχει ὡς θεμέλιό του τὸ *Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ* (*Decretum de Œcumenismo*) τοῦ 1964, τὸ ὁποῖο ἐγκαινιάζει τὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.

Ἐκτοτε, παρατηρεῖται ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, ἓνας «*πραγματικὸς ὀργανισμὸς φιλενωτικῶν ἐκδηλώσεων*», οἱ ὁποῖες καλύπτουν ὅλο τὸ *οἰκουμενιστικὸ φάσμα*.

Τὸ *Decretum* αὐτό, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα οἱ *Ἀρχές*, οἱ ὁποῖες διέπουν τὸν *Ρωμαϊκὸ Οἰκουμενισμό*, θεμελιώνουν τὴν θεολογία τῶν *Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*, καὶ θέτουν τὶς βάσεις μιᾶς *νέας μορφῆς Οὐνίας*: τῆς *Οἰκουμενικῆς Οὐνίας*.

Καὶ ποιά ἦταν ἡ συνέχεια;

Ἡ διαβρωτικὴ δρᾶσις τῆς νέας αὐτῆς *Οὐνίας* ἐπροχώρησε σύντομα μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν δῆθεν ἐκκλησιαστικότητα τοῦ αἰρετικοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος πλέον θεωρεῖται καὶ χαρακτηρίζεται ὡς *Ἀδελφὴ Ἐκκλησία*.

Τότε, τὴν **7η Δεκεμβρίου 1965**, ἐπὶ πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, ἀποτολήθηκε – με τρόπο ὄντως *πραξικοπηματικὸ* – ἡ *Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1054.

Αὐτὴ ἡ *Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1054 ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο δυναμικὸ *βῆμα*, ἐντεῦθεν τοῦ **1960**, πρὸς ἐδραΐωσιν τῆς *Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Καὶ ἐγείρονται εὐλόγως τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

Ἡ αἰφνίδια αὐτὴ πρωτοβουλία τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, χωρὶς τὴν πανορθόδοξη συνεννόησι καὶ συναίνεσι, δὲν ἀποτελεῖ ἄρα γε σοβαρωτάτην *«ὑποχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας»*;

Δὲν συνιστᾷ αὐτὴ ἢ πρᾶξις *Διαχριστιανικὸ Συγκρητισμὸ*, ἐφ' ὅσον διὰ μέσου αὐτῆς ἐξισώνεται de facto ἡ Αἵρεσις μὲ τὴν Ἀλήθεια;

Ἄς ἀπαντήσουμε λοιπὸν στὰ ἐρωτήματα αὐτά.

Τὸ *Ἀνάθεμα* τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1054 κατὰ τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν, ἐπὶ Πατριάρχου Μιχαὴλ Κηρουλαρίου, ἐξεφωνήθη ὑπὸ Συνόδου στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἐνεκρίθη πανορθόδοξως ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπομένως, ὅπως πολὺ ὀρθὰ καὶ ὑπεύθυνα παρετήρησε ἐπιφανῆς Ἀρχιμανδρίτης, ὁ ἀείμνηστος πατὴρ Σπυριδῶν Μπιλάλης,

«ἀπὸ ὀρθοδόξου θεολογικῆς πλευρᾶς, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν ἄρσιν τοῦ κατὰ τῆς Ρώμης ἀναθέματος ἄνευ ταύτοχρόνου ἄρσεως πασῶν τῶν παπικῶν πλανῶν»,
ἢ δὲ *«πατριαρχικὴ πρωτοβουλία»* ἔρχεται εὐθέως εἰς *«ἀντίθεσιν πρὸς τὴν αὐθεντίαν τῶν Οἴκουμενικῶν Συνόδων»*.

Ἐφ' ὅσον, ὅμως ὁ Παπισμὸς δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκηρύξει καμμία ἀπὸ τὶς πολυειδεῖς πλάνες καὶ κακοδοξίαις του, ἢ Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων ἦταν σαφῶς μία πρᾶξις ἀντορθόδοξος καὶ ἀντιπατερικὴ.

Ἄλλωστε, ἀκόμη καὶ ἡ χρονικὴ στιγμή τῆς δῆθεν Ἄρσεως τῶν Ἀναθεμάτων προσδίδει μεγαλύτερη σοβαρότητα στὸ πατριαρχικὸ ἀτόπημα.

«Ὦντως, πρόκειται περὶ μεγάλης θεολογικῆς ὑποχωρήσεως», ἔγραφε ὀρθότατα ὁ πατὴρ Σπυριδῶν Μπιλάλης, *«ἐφ' ὅσον ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας προέβη εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ Ἀναθέματος τὴν ἐπομένην τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου, ἢ ὅποια ἐπέμεινεν ἀνεκδότως εἰς τὴν διατήρησιν πασῶν τῶν περὶ τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας παπικῶν πλανῶν»*.

Δυστυχῶς, καμμία Τοπικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διεμαρτυρήθη, μὲ τρόπο σύμφωνο πρὸς τὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι,

έναντι τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς πράξεως τοῦ Ἀθηναγόρου.

Ἡ μόνη οὐσιαστικὴ καὶ γενναία ἀντίδρασις προῆλθε ἀπὸ τὸν Ἀγιώτατο Μητροπολίτη Φιλάρετο (+1985), τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὁ ὁποῖος στὴν πράγματι θαυμάσια *Ἐκκλησίᾳ* του πρὸς τὸν πατριάρχη, ἔγραφε, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1966, μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς, οἱ νῦν διοικοῦντες ἐπίσκοποι, νὰ λάβωμεν ἀποφάσεις μὴ συμφώνους πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ἰδιαιτέρως – ἐφ’ ὅσον τὸ ζήτημα ἀφορᾷ εἰς τὴν Δύσιν – τῶν ἁγίων Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μάρκου Ἐφέσου».

* * *

ΜΕΤΑ τὸν πρῶτο αὐτὸν καρπὸ τοῦ *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, δηλαδὴ τὴν Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων τοῦ 1054, ἐπακολουθοῦν ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ θεαματικὲς *χειρονομίες καλῆς θελήσεως*, προκειμένου νὰ δημιουργοῦνται *γέφυρες ἐπικοινωνίας* καὶ νὰ προωθῆται ἡ ἔνωσις πρακτικά, μὲ τὴν παράκαμψι τῶν δογματικῶν διαφορῶν.

Στὸ ἑξῆς, παπικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, χωρὶς πλέον ἀναστολές, συγχρωτίζονται συνεχῶς σὲ θέματα προσευχῆς, λατρείας, θεολογίας, κοινωνικῆς διακονίας καὶ πάσης ἄλλης οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος, στὰ ὅρια πάντοτε τῆς *Οἰκουμενικῆς Οὐνίας*.

Ἐν τούτοις, ἐπισημαίνει πολὺ ἔγκυρα ὁ π. Σπυρίδων Μπιλάλης, ἐφ’ ὅσον τὸ Σχίσμα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται,

«οὐδεὶς ἀπολύτως συγχρωτισμὸς ὀρθοδόξων καὶ ρωμαιοκαθολικῶν ἐπιτρέπεται εἰς θέματα προσευχῆς, λατρείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς γενικώτερον».

Στὸ κλίμα αὐτὸ τῆς νέας *Οὐνίας*, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπισκέφθηκε πέρυσι, τὸ 2004, δύο φορές τὴν Ρώμη: τὸν Ἰούνιο καὶ τὸν Νοέμβριο, προκειμένου νὰ συνεορτάσῃ μὲ τὸν Πάπα τὴν τεσσαροκοστὴ ἐπέτειο τῆς οἰκουμενιστικῆς συνοδοιπορίας Βατικανοῦ-Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ νὰ προωθῆσουν ἀπὸ κοινοῦ τὰ περαιτέρω ἑνωτικὰ βήματα.

Τόσο στήν *Θρονική Έορτή* τῆς Ρώμης, τὸν Ἰούνιο, ὅσο καὶ στήν ἐπιστροφή τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τὸν Νοέμβριο, ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης, ὅπως καὶ κατὰ τὶς προηγούμενες ἐπισκέψεις του, ἀνέτρεψε πλήρως τὴν Κανονικὴ Τάξι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἦσαν πράξεις μὲ συγκρητιστικὸ χαρακτῆρα:

ἐβασίσθησαν στήν ἀμοιβαία *Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1965, ἡ ὁποία κατέρριψε τὰ *Πατερικὰ Ὁρια* μεταξύ Ἀληθείας καὶ Αἰρέσεως ·

καὶ περαιτέρω ἰσχυροποίησαν τὴν ψευδαίσθησι, ὅτι Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς εἶναι δύο ἰσότιμες καὶ *Ἀδελφές Ἐκκλησίες*.

§ γ. Συνοδικὴ διακήρυξις τῆς Αἰρέσεως

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ βῆμα πραγματοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια καὶ εἶναι, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε, ἄκρως ἐνδεικτικὸ τῆς *«ἀμφοτερογλωσσίας»* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* τοῦ Φαναρίου.

Τὸ 1975, ἐπὶ πατριάρχου Δημητρίου, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως **εὐλόγησε** καὶ **ἐνέκρινε** συνοδικῶς τὴν αἰρετικὴν *Ὁμολογία* τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, μία σαφῶς προτεσταντικὴ καὶ οἰκουμενιστικὴ διδασκαλία περὶ Ἐκκλησίας, διεκηρύχθη **συνοδικῶς** καὶ **ἐπισήμως**.

Τί ὅμως διαλαμβάνει αὐτὴ ἡ *Ὁμολογία Θυατείρων*;

Μεταξὺ ἄλλων πλανῶν καὶ αἰρέσεων, ἡ *Ὁμολογία* αὐτὴ διατείνεται, ὅτι

«ἀληθινὴ χειροτονία καὶ Ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ Ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτο-αρμένιοι καὶ Αἰθίοπες Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι».

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, συνεχίζει ἡ *Ὁμολογία*,

«καὶ τὰ Μυστήρια τῶν Ἀγγλικανῶν εἶναι Μυστήρια τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι καὶ τὰ Μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν».

Καὶ συμπληρώνει ἡ Ὁμολογία *Θυατείρων*, ὅτι

«Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, Ρωμαιοκαθολικοί, Ἀγγλικοί, Κοπτο-αρμένιοι καὶ Αἰθίοπες, Λουθηρανοὶ καὶ ἄλλοι Προτεστάνται», μὲ τὸ δῆθεν κοινὸ μας βάπτισμα, *«ἐγίναμεν ὅλοι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία».*

Ποιὸς ἄρα γε, θὰ ἀποτολμοῦσε νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι ἡ *Συνοδικὴ Διακήρυξις* τῶν κακοδοξιῶν αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ σαφεστάτη καὶ δεινοτάτη *«ὑποχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας»;*

Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία νὰ μὴ διαπιστώνη τὴν πλήρη πραγμάτωσι αὐτοῦ τούτου τοῦ *Διαχριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ*, ὅταν ἐξισώνωνται τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ δῆθεν μυστήρια τῶν πολυωνύμων Αἱρέσεων;

* * *

ΜΗΠΩΣ, ἔστω καὶ τότε, δέκα ἔτη δηλαδὴ μετὰ τὴν *Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων*, διεμαρτυρήθη καμμία ἄλλη Τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ πτώσι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως; Δυστυχῶς, καὶ πάλι οὔτε μία!...

Ἡ μοναδικὴ Ἱερὰ Σύνοδος, ἡ ὁποία κατέκρινε τὴν Ὁμολογία *Θυατείρων* καὶ δικαίως ἐχαρακτήρισε αὐτὴν ὡς *«τελείως αἰρετικὴν»*, ἦταν καὶ πάλι, πρὸς τιμὴν Της, ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετο.

Ὁ Ἅγιώτατος καὶ Ὁμολογητὴς Πρωθιεράρχης Φιλάρετος, τοῦ ὁποίου ἐφέτος συμπληρώνεται εικοσαετία ἀπὸ τῆς Κοιμήσεώς του, ἀπηύθυνε τότε συγκλονιστικὴν *Ἐκκλησιν* πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους Προκαθημένους καὶ Ἱεράρχας, διὰ τῆς ὁποίας ὑπεγράμμιζε τὴν *εὐθύνη ὀλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως*.

Ἡ δημοσίευσις λοιπὸν τῆς Ὁμολογίας *Θυατείρων* τὸ 1975, *«εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»* συνιστᾷ ἀναμφισβήτητα ἓνα ἀκόμη δυναμικὸ βῆμα, ἐντεῦθεν τοῦ 1960, πρὸς ἐδραίωσιν τῆς *Αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

* * *

Ποιά ἦσαν ὅμως τὰ ἐπόμενα βήματα;

Πρὶν ὅμως ἀναφερθοῦμε σὲ αὐτά, καλὸ θὰ ἦταν νὰ διαπιστώσουμε ἰδίως ὅμμασι, στὸ πρῶτο μέρος τῆς ταινίας, τὴν *Σταδιακὴ Ἀποξένωσι* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* ἀπὸ τὴν Πατερικὴ Ὁρθοδοξία.

Εὐχαριστῶ!

Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν
δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!